

A nővérek a szupermarketbe mentek

Ápolás nélkül nincs gyógyítás

A szegedi kórház ápolási igazgatójának közvélemény-kutatása azt mutatja, hogy a pályaelhagyó nővérek az alacsony bérek és a fizikai, illetve pszichés terhelés miatt mennek el a szakmából. Általában családi vállalkozásokban dolgoznak tovább, vagy a szupermarketekben helyezkednek el. Csongrád megye valamennyi fekvőbeteg-intézménye ápolónőhiánnyal küszködik, s nem ígér változást a közeli jövő sem.

Az Egészségfejlesztési Kutató Intézet közelmúltban készült hazai felmérésében szereplő adat szerint Csongrád megye fekvőbeteg-intézményeiben egy orvos munkáját átlagosan két és fél nővér segíti, míg Vas megyében öt. A Dunántúl – a többi között – nővérlétszámban is jobban áll, mint a keleti országrész. Csongrád megye valamennyi fekvőbeteg-intézménye ápolónőhiánnyal küszködik, összesen 231 szakképzett nővért tudnának azonnal felvenni a megye kórházaiba és a szegedi klinikákra. A megyei vezető ápolónő, dr. Mari Albertné a napokban összesítette a hiányadatokat. Eszerint a szegedi kórházba 50, az újszegedi gyermekkorházba 10, a vásárhelyi és a makói kórházba 10-10, a deszkai tüdő-kórházba 5, az orvoskar klinikáira pedig 60 nővér kellene még. A megye kórházai közül legnagyobb nővérháttal rendelkező szentesi kórházban még 86 ápolónő számára van munkahely. A kórház 326 szakképzett ápolónői státuszából pillanatnyilag 41 üres, 45 ápolónő gyeseen, illetve gyeden van. Szentesen a nővérek átlagjövedelme az ideai béremelés után bruttó 62 ezer 500 forint havonta.

Az orvosegyetemen főként a műtéti szakmák, illetve az intenzív osztályok küszködnek nővérháttal. Ezek a területeken a legnehezebb a munka, fizikailag és lelkiileg egyaránt.

A szegedi kórházban az ápolói utánpótlás a baleseti sebészetben és az onkológián jelenti a legnagyobb gondot, a jelentkezők megriadnak a

Az országgyűlésben mandátummal rendelkező pártok többsége egyetért azzal, hogy csökkentés a képviselői helyek számát. Az egyes elképzelések azonban olyan távol állnak egymástól, hogy a következő választásokig hátralévő bő egy évben nem sok esély van a választójog megreformálására.

Lapunk is közölte február 3-i számában a Professzorok Battyányi Körének nyílt levelet, amelyben az egyetemi tanárok a magyar országgyűlésben helyet foglaló képviselők számának csökkentését szorgalmazták. Indítványukat azzal magyarázták, hogy „figyelembe véve hazánk lélekszámát, gazdasági erejét, a többi európai ország gyakorlatát, képviselőink száma – 386 – aránytalanul magas.” A professzorok azt javasolták, hogy a következő választáskor az országgyűlésbe legalább 80-100 fővel kevesebb képviselő kerüljön be. Szerintük ezt úgy

Csongrád megye kórházaiba és a szegedi klinikákra összesen még 231 szakképzett nővér kellene. (Fotó: Miskolczi Róbert)

Nővérbérek a szegedi kórházban

	Alapbér (Ft)	60%-os munkahelyi pótlék (Ft)	Illetménykiegészítés (Ft)	Összesen (Ft/hó)
„D” fizetési osztály ¹	40 000	9 540	2 300	51 840
„E” fizetési osztály ²	40 000	9 450	2 300	51 840
„F” fizetési osztály ³	47 500	19 080	2 300	68 880

¹4-es fizetési fokozatban dolgozó 3 műszakos nővér (érettségivel rendelkező szaknővér)

²1-es fizetési fokozatban dolgozó 3 műszakos nővér (felsőfokú képesítéssel rendelkező szaknővér)

³1-es fizetési fokozatban dolgozó 3 műszakos nővér (egészségügyi főiskolai képesítéssel rendelkező szaknővér)

rendkívül nehéz munkától, s nem vállalják – mondja Tóth Csilla ápolási igazgató. – A szakmailag képzett ápolónők hiányát szakképzettelennel pótoljuk. Pszichiátriai osztályunk a nővérek több mint fele szakképzetlen, a krónikus belgyógyászatban a szakképzett és szakképzetlen dolgozók aránya: negyvennyolc-hatvanöt százalék.

A kórház ápolási igazgatójának közvélemény-kutatása azt mutatja, hogy a pályaelhagyó nővérek az alacsony bérek és a fizikai, illetve pszichés terhelés miatt mennek el. Általában családi vállalkozásokban dolgoznak tovább, vagy a szupermarketekben helyezkednek el, ahol például pénztárosként 8 óras munkaidőben átlag nettó 45

ezret keresnek havonta. A szegedi kórház három műszakban dolgozó, egészségügyi főiskolai diplomával rendelkező ápolónőjének a munkahelyi pótlékkal és az illetménykiegészítéssel növelt havi bruttóbére 68 ezer 880 forint. Három műszakos, nem diplomás szakápoló kölégánójé bruttó 51 ezer 840 forintot kap, amiből körülbelül harminc-harmincöt ezret visz haza. S hogy mennyire nincs szabad munkaerő szűkebb pátriánk nővércsapatában bizonyítja az is, hogy a megyei munkaügyi központban tavaly nem volt kiközvetíthető ápoló- és szülész. A szegedi kórház hiába hirdet rendszeresen, nem akad jelentkező. Az intézmény vezetője minden tőle telhető

megpróbál az ápolónők megtartása érdekében. A három műszakos szakképzett nővéreknek havi 2 ezer 300 forint illetménykiegészítést fizetnek, jutalmazták őket, a szakdolgozó bérmegtakarítás 100 százalékát az ápolási területen használják fel. A kórház munkakönyvitő eszközök vásárol, az ápolók képzését, továbbképzését anyagilag támogatja, nővérszállást biztosít a vidékieknek.

– A baj nemcsak az, hogy sok a pályaelhagyó – elemzi tovább a helyzetet Mari Albertné – a jövő szempontjából kétségteljes tény, hogy az ápolónői hivatás nem vonzó a most pályát választó fiatalok körében sem. Tavaly a szegedi egészségügyi szakfőiskolájában nem tudtak

osztályt indítani, mert nem jelentkezett az indításhoz szükséges legkevesebb 25 fő. Az egészségügyi főiskolások jó része pedig a végzés után nem az egészségügyben, legálábbis nem a fekvőbeteg-intézményekben helyezkedik el. A nyugati megyékben azért is jobb a nővérhelyzet – teszi még hozzá a megyei vezető ápolónő –, mert például Sopronból, Győrből, Szombathelyről hétvégeken átjárnak Ausztriába ügyeletet vállalni az ottani nővérek. A határon túl keresett hétvégi pénzük csaknem annyi, amennyit Magyarországon egész hónapban dolgoznak.

A nem távoli jövőben kötelezően teljesítendő minimumfeltétel-rendelet meghatározott ágyszámhoz meghatározott számú szakápolót ír elő. Ha ezt nem teljesíti a gyógyintézmény, akkor az ANT SZ nem engedélyezheti tovább a működést. Ám, ha marad a jelenlegi nővérháttal, akkor a kórházak döntő többsége bajba kerül, s nem tudja majd teljesíteni a működéshez szükséges minimális feltételeket. Ennél nagyobb bajba „csak” a beteg kerül, mert – ahogyan mondják – ápolás nélkül nincs gyógyítás.

Kalocsai Katalin

vázási fordulót tartanának, amelynek során a képviselők fele egyéni körzetből, másik fele területi listáról jutna az országgyűlésbe. Az arányosított, egyfordulós szisztéma a párt szerint az eddigieknél jobban érvényesítené a választói akaratot, és olcsóbb eljárás lenne.

A Fidesz, az MDF, az MSZP és az SZDSZ között abban is egyetértés mutatkozik, hogy a jelenlegi parlamenti erőviszonyok ismeretében egyik párt sem lát reális esélyt a választójogi törvény kétharmados támogatást igénylő módosítására. A Fidesz és az MDF a szocialisták kompromisszumkészségét, ez utóbbiak pedig a kormány pártok megállapodásra való hajlandóságát hiányolják. Az esetleges megegyezésre pedig csupán bő egy év áll rendelkezésre.

A választási törvény módosításáról rendeznek vitát Kuncze Gábor és Kónya Imre országgyűlési képviselők, egykori belügyminiszterek részvételével ma 17 órakor a Bartók Béla Művelődési Központban.

Hegedűs Szabolcs

múlt időben

Hínármező a kavicságyon

Nagy esemény nagy tanúja voltam a pesti éjszakában, amely esemény életszerűségében talán bármely heti eseménynél jobban reprezentálhatja a hazai viszonyokat – úgy egy cuccban –, s bármely heti hír följelölve megtölti azt langyos, tavaszias és természetesen kontinentális légáramával.

Úgy tizenkettőt és egyben éjfélét üthetett az óra, mikor barátommal sétáltunk az utcán, s mint ilyenek, teljesen természetellenes magatartást produkálva, nem a mikiegyes paplan takarásában megbújva, mérhetetlenül szemet szűrtünk két sétáló rendőrnél, akik viszont életigenlő természetességgel mozogtak felénk. Több mint tíz éve volt hasonló élményben részem, így hát rögvést nosztalgikus állapotba kerültem, nem lepezve a deja vu iránti fogékonyságomat sem. „Jó estét kívánok! Kérem a személyi igazolványokat!”, röppent elő egyikük szájából a már kihalt madárfa jának hűt mondatgyűjtés. Polgári tisztánlátásomban azonnal rendelkezésükre álltam, s csillogó szemekkel kutatni kezdtem táskám fenekén. De alig nyúltam át néhány papírrétegen, honnan, honnan nem, egyszer csak megjelent mellettünk egy roma fiatalember, s a következő szavakat intézte a két rendőrhöz. „Elvették a vénasszony pénztárcáját, ott futnak, ott futnak!” Erre a két rendőr fölkapta a fejét, s mit sem törődve velünk, a bemutatott irányba indultak, amely irányban én jószerevel csak egy részegen dülöngelő alakot láttam, aki valóban olyan különleges szlamotchnikát mutatott be, mintha láthatatlan rácsalók elől menekülne. A barátommal csak néztünk egymásra a táskába lógó kezünk fölött, majd pedig a roma fiatalemberre pillantottunk. Ő kacintott, és további jó szórakozást kívánt.

A dözsöltségnek ez a messzemenően magas fokú alkalmazása engemet lenyűgözött, s az önzetlen segítőkészség párosulása az azonnali helyzetfelismeréssel mindenképpen okot ad arra, hogy nemes cselekedetét lapunk hasábjain megörizzük az örökkévalóságnak. S amit csak tudunk erről az országról, úgy fü alatt, talán kiolvashatjuk e kis történetből, főleg olyan viszonyok között, ahol az se biztos, ami megtörtént.

Itt van például egy mindannyiunkat alapjaiban megrendítő hír: vizsgálják a cementipart. Ezt még nem vizsgálták. Most a cementipar kiskapui is be lesznek betonozva. Aki pedig azt gondolta volna, hogy nálunk legalább a cementipar rendez meg, az most mély apátiába zuhanhat, vagy csoszogva bálmulhat az üres égre a sétára választott kavicságyon.

De ha már képeken próbálunk gondolkodni, képzeljük el a következő hírt, mint olyat: „Boros Imrere egy ausztriai sárpályán szakadt rá a kormányfő választása.” Derült égből a hólavina. A férfiember csak csúszkál összevissza a földművelésre teljesen alkalmatlan hegyoldali sárpályán, miközben hatalmas látószögben zuhan reá a földművelés teljes képi valósága. Hogy a férfiember ezenkört nem kapott infarktust, egyedül annak köszönheti, hogy genetikailag abszolút tiszta, nem örökölt veszélyességi faktort, ugyanakkor biztosan lehetünk benne, hogy e naptól minden sejtjében aktivizálódtak a földművelésügyi kromoszómák, de ha ezzel még marhaságot is írtam, akkor se feledjük el, amit írtam, mert talán épp a genetika adhatja kezünkbe a kulcsot az epeész politikuskok kiválasztására. De ha nem, akkor se hiszek a véletlennek, főleg akkor, ha az a sárpályán szakad az ember nyakába, mint kuszkuossal teleszórt hínármező.

Mielőtt önző érvektől vezérelve átcsapnék a szürrealista jegyzetirás propagálásába, szabad legyen megkockáztatnom azt az állítást, hogy úgynevezett reális tényeket, magát a lehető legobjektívabbnak tartó sajtóorgánium is csak azzal a hendikeppel tud produkálni, ha megengedi magának a tévedés lehetőségét, illetve felhívja a figyelmet arra a tényolvasási technikára, amely mintegy az olvasóra helyezi át a tények nagyobb összefüggéseiben való elhelyezését.

Avar István a nemzet színésze lett. Talán emlékeznek még rá, ugyanezen a hasábkon írtam, hogy miféle idióta struktúrája van a nemzet színésznének való kiválasztásának, hogy agyban higiénikus ember nem talál fel díjat, amit más ember halálával lehet elnyerni. Főleg ha ez az emberhalál egyben kollégahalál is. Most akkor ugye hogy örüljön szegény Avar István? Nyilván sehogy. A kormányzó polgári erőknél sikerült egy olyan művészeti díjat létrehozniuk, aminek csak legfeljebb az első tíz örülhetett, az összes következő nem. Ezt a díjat gyorsan és hamarjában meg kell szüntetni, vagy át kell alakítani. Mert Sinkovits Imre halálával Avar István lett a nemzet színésze? Másfelől meg az is egekig érő marhaság, már a megfogalmazásában, hogy a nemzet színésze. Egyik nap még nem a nemzet színésze, a másik nap meg már az. Mondom, a fogalom beteg. Egyébként pedig e díj rendszerét tekintve abszolút analógiát mutat a politikai élet rendszerével.

Csak egyszer szabaduljon már ez az ország attól, hogy a politikuskok a kultúra dirigensének képzelhetik magukat, merthogy pénz arra adnak, amit kissé lidérces agyukkal, a kulturális élet önmozgásait és esztétikai világtrendekhez való alkalmazkodását figyelmen kívül hagyva, kizárólag önmaguk „pártessztétikai” szolgálatába állítanak, ami, ugye, ismerve és látva a pártetikát, soha nem érheti el a Torgyán József házába beépített szennyszifonok leendő tartalmának 1 gimóthys egységét.

Podányi Árpád